

N. 9 ALS LÍIMITS

Full informatiu de l'Ateneu Popular Sant Roc • BADALONA

TARDOR 2003

El full el fem tots. Si vols col·laborar fes arribar els teus suggeriments, opinions, articles i crítiques a la secretària de l'Ateneu Popular Sant Roc: C/ Cáceres, 34-36 • Badalona • Tl. 93 399 39 51 • ateneusantroc@terra.es

EDITORIAL

Nos imaginamos que estamos en marzo del 2007. Las reformas en el Ateneu fueron ¿hace ya cuánto, 5 años 6 años ya? Sentados alrededor de una mesa monitores, colaboradores y responsables acaban de preparar las notas para una reunión. Falta alguien que llega tarde. Están algunos de los de siempre con algún que otro niño, con barbas más largas e incluso más canosas y también más calvas. Pero también hay gente que en el 2003 ni si quiera había oído hablar del Ateneu o que, como máximo, habían empezado a colaborar como voluntarios. Y es que en Sant Roc la gente se renueva, se contagian los deseos de cambiar y siempre hay alguien que quiere entregarse, compartir, aprender y enseñar. Eso sí, todos, comparten los mismos ojos que miran intentado hacer las cosas mejor.

La puerta del Ateneu continúa abierta a cada niño que pica queriendo entrar al lavabo o simplemente para saber si mañana habrá piscina. Uno de los nuevos monitores saca del fondo de un cajón un pliego de hojas. Sonríe, el papel en el 2007 se lleva poco. Comienza a leer: "Jornades de reflexió 15,16 i 17 de novembre 2002". En medio de las conversaciones previas a la reunión de evaluación del trimestre, se sienta a un lado y lee: "Objectius de les jornades. Compartir i actualitzar la visió global de l'Ateneu a partir de les persones que hi participem. Reflexionar sobre: Per què fem el que fem i de la forma que ho fem. (...)" Cuando acaba la lectura mira el calendario, marzo del 2007, colgado de la pared y se pregunta como es ahora el Ateneu. Y empieza a buscar. El documento le ha hecho pensar qué pasa con él y con lo que hace. Y se sienta y empieza a hablar. Es tarde, pero tiene ganas de seguir con y para los demás. En eso, el objetivo de las jornadas del 2002 está cumplido. De hecho, el objetivo es fundamental y sigue y seguirá presente. En ese momento entra Rosarito que hace años dejó el Ateneu y ahora hace de monitora. Llega de un curso de formación que hace en el centro de Barcelona. Y es que la idea es reforzar y asegurar la formación para crecer personal y socialmente.

Desde que se celebraron aquellas jornadas de reflexión en noviembre del 2002 ha pasado mucho tiempo y el Ateneu ha tenido que afrontar nuevos retos que le han hecho evolucionar. Circunstancias que ha afrontado a través del contacto directo con la calle, colándose en los pisos y fomentando la escolarización y el trabajo y el diálogo y... y es que ahora no sólo hay Flores o Cortés... ahora en el Ateneu ya hay Ahmed, Mohamed o Leila. Y también hay integración con más gente llegada de fuera; con rumanos y húngaros y afganos y pakistaníes y nosotros. Nosotros que seguimos aquí.

Trabajo y comunicación. Dos objetivos que avanzan en la misma dirección. Sin descuidar ni el uno ni el otro. Mañana, en una radio de cobertura nacional, un par de monitores participan en una mesa redonda sobre el trabajo de voluntariado poniendo como ejemplo el Ateneu.

Pero si volvemos a la realidad de principios del 2003, la realidad está llena de posibilidades, proyectos, objetivos escritos tras tres días intensos: L'Ateneu com a agent de transformació, promoure i vetllar pel voluntariat... Objectivos que ahora están sobre la mesa. Hay que trabajar sin olvidarlos, de aquí a unos años seguiremos reflexionando y nos miraremos para saber qué tal y si podremos escribir: **Objetivos cumplidos.**

ATENEU
POPULAR
SANT ROC

HISTORIA DE TRES GENERACIONES

En el marco de la tradición de servicio que ofrece el Ateneu al barrio de Sant Roc, se ha instalado un aula de informática para poner al alcance de la población adulta posibilidades de crecimiento en el conocimiento de las tecnologías de la información y de la comunicación. Por medio de las facilidades brindadas, hemos realizado unos cursillos en los que hemos aprendido a conocer el ordenador y a crear documentos de texto (en Word). Como resultado de esto, surgió la idea de formar un grupo para realizar un trabajo sobre relatos de vivencias personales acaecidas a través de las distintas fases de nuestra existencia, y enmarcadas en la vida social y cultural de Cataluña. Dicho trabajo, que presentamos a continuación, se ha realizado con la orientación de un equipo de pedagogos del Ateneu.

MIQUEL

Nacido en Badalona el año de 1935, de padres emigrantes de la provincia de Murcia y venidos a la ciudad a la edad de 10 años aproximadamente.

En aquella época, el desarrollo familiar y social que tuvimos, lo considero lógico por los acontecimientos que nos tocó vivir dentro de un ambiente de fuerte escasez y pocos recursos. Abundaba el racionamiento de alimentos y era normal la asistencia a los comedores de la ayuda social. Todo esto a consecuencia de haber pasado una guerra nacional y estar en fase de otra mundial.

El lenguaje utilizado tanto en casa como en la escuela era el castellano y no tenía conocimiento ni necesidad de expresarme en lengua catalana. A partir de iniciarme en la vida laboral fue cuando tuve este interés, que junto con el ingreso en un centro recreativo para jóvenes donde se practicaban diferentes actividades hicieron que tuviera que esforzarme para aprender la lengua vernácula del país.

Mis vivencias personales con el régimen social que teníamos han sido de normal adaptación. Recuerdo en la época de aprendiz de imprenta la censura que existía en la edición del periódico local que se editaba en la misma. Antes de su impresión debía ser revisado y consensuado por un censor adicto al régimen. Estos hechos se aplicaban en todos los acontecimientos y celebraciones. Se anulaban si se consideraba que los mismos no estaban en la línea de la ideología del gobierno de la época.

En la actualidad, con una democracia consolidada, veo este proceso como una continuación positiva en nuestra existencia, siempre en beneficio de unas mejoras sociales y de divulgación a las que no teníamos acceso anteriormente.

Referente al actual problema de inmigración que padece la mayoría de países desarrollados y, en particular el nuestro, considero que este proceso es similar al que, en una época anterior, vivieron nuestros padres y que afortunadamente salieron adelante. Pero a diferencia de los anteriores, en la actualidad no es tan fácil conseguir trabajo, y por consiguiente, los problemas son mayores

ANA

En una tarde de enero de 1965, nací en Barcelona. Mis padres y hermanos eran inmigrantes. Tuvieron que dejar Andalucía, pues allí no se podía subsistir porque no había trabajo. Primero vivieron en una barraca en Montjuïc, pues se hacían pequeños asentamientos. Después les concedieron un piso de protección oficial en San Roque. Aquí me crié sin tener mucha noción de lo que era la cultura catalana.

Recuerdo que en el colegio la enseñanza era muy estricta. No se hablaba ni se estudiaba nada en catalán, ya que España estaba gobernada por Franco y su dictadura. Se prohibió el uso de todas las lenguas locales, excepto el castellano.

Mis padres me contaban las peripecias que hicieron para sobrevivir. Todo esto junto con historias que fui oyendo de otras personas, hicieron que me concienciaran de lo que fue la guerra, la postguerra y la dictadura.

Franco murió en 1975. Entonces se instauró la monarquía parlamentaria. Y así entramos en la "Democracia". También se instauraron las comunidades autónomas y, oficialmente, se podía hablar en catalán y podía ondear la señera.

En cuanto a la lengua catalana, primero aprendí a escucharla, y después a hablarla. Sobre todo cuando empecé a trabajar en Barcelona, a la edad de 16 años. Eso hizo que fuera sintiendo catalana, por lo que empecé a querer mi tierra, sus costumbres y su cultura.

Cataluña es para mí el paraíso, pero también estoy orgullosa de ser hija de andaluces.

LUISA

Nací en el año 1975 en la ciudad de Badalona, de padres andaluces que emigraron a Cataluña en 1972, por problemas de trabajo en su tierra natal. Soy la tercera de tres hermanos y actualmente soy madre de un niño de 2 años.

He tenido una vida normal hasta mi adolescencia. Viví en un maravilloso ambiente familiar. Mis padres me han proporcionado todo aquello que me pudiera servir en mi futuro: una buena educación a nivel escolar y personal.

Estuve estudiando en un colegio religioso hasta que cumplí los 14 años. A esta edad me retiré de la escuela para incorporarme al mundo laboral en el cual me he defendido bastante bien hasta el momento.

La palabra inmigración tenía un uso cotidiano en mi familia, pero no fue hasta 1997 cuando viví en carne propia lo que significaba esta palabra y lo que supone vivir en un país que no es el tuyo. Por ello, comprendo lo que sufren hoy en día los emigrantes que vienen a mi país.

En el 2000 volví a mi tierra porque pensé que aquí sería más fácil, pero no es así. Está peor que cuando me fui. La economía está fatal. La mayoría de la gente, a duras penas llega a fin de mes con lo que cobra y eso hace que las parejas tarden más en tener hijos y en casarse. A este paso la mayoría de la población española se hará muy mayor.

¿Qué futuro le espera a mi hijo?

Como habéis podido apreciar en nuestros relatos, somos hijos de emigrantes, aunque todos hemos nacido en Cataluña, procedemos de costumbres culturalmente distintas, incluyendo el idioma. En la generalidad de los casos, venimos de sociedades ambientadas en medios rurales. Algunos de nosotros hemos vivido una dictadura y otros la transición y la democracia. En lo personal nos hemos enriquecido desde dos culturas. Al haber realizado este trabajo, compartiendo cada una de nuestras experiencias, hemos aprendido los unos de los otros. Y nos hemos enriquecido convivencialmente.

RETRAT

Quan em van encomanar que fes un article per publicar-lo a "Als Límits" parlant de mi, i de les raons personals que m'animen a participar, em vaig espantar molt. Què es pot dir d'un mateix? A més a més, no sóc gens d'expressar-me a través de l'escriptura, prefereixo l'oralitat, parlar cara a cara, però que jo conegui encara no és possible afegir un fitxer de veu a cap revista de paper.

Potser, sense adonar-me, ja he dit una de les meves característiques: entre escriure i parlar, em decanto per parlar. M'agrada estar en contacte amb altres persones, compartir les meves experiències i les habilitats que he anat adquirint amb el temps com la informàtica. I sobre tot m'agrada aprendre dels altres. És el mateix com siguin els altres, grans o petits, dones o homes, païos o gitans, titulats o sense títol. Sóc de la ferma convicció que es pot aprendre de tothom, que s'ha d'aprendre de tothom.

Per a mi col·laborar en l'Ateneu és una forma de participació social i representa la possibilitat de compartir amb altres les meves inquietuds per transformar les condicions de vida d'aquelles persones que per raons de tipus econòmic, social, ètnic, de gènere, etc. es veuen abocades a la marginació social o a la precarietat econòmica. Però, que no se'm malinterpreti, no penso que el meu paper sigui suplantar la veu d'aquestes persones o fer de guia de ningú. Ben al contrari, entenc el meu compromís social com una forma de posar-me al servei d'aquests sectors per tal que s'organitzin i siguin ells mateixos els que defensin els seus interessos. Des de l'experiència que he anat acumulant aquests anys, em sembla que és la millor forma de respectar i de tractar com a iguals als altres.

Eloi Caballero

PESSEBRES

XV ANIVERSARI de la mostra de pessebres

La exposición a lo largo de estos 15 años se ha caracterizado por la originalidad. Su principal finalidad ha sido fomentar la creatividad y la participación para así entender mejor la navidad.

Si hubiera que destacar algo en estos años sería la utilización de materiales reciclables y el entusiasmo para plasmar desde ellos las distintas problemáticas del momento y a su vez denunciar el consumo exagerado.

La navidad es tiempo de alegría y esperanza y en la muestra se ha visto reflejado este deseo de todos de paz, justicia y solidaridad. Se han querido construir espacios donde el niño-dios pueda volver a nacer en medio de la convivencia y de la hermandad, por eso hemos llenado la iglesia de belenes durante todos estos últimos 15 años.

CRÒNICA D'UNES JORNADA

Els dies 15, 16 i 17 de novembre de 2002 ens vam trobar un grup important de persones que col·laborem amb l'Ateneu Popular Sant Roc per posar en comú les diferents maneres i punts de vista amb que ens plantejem el nostre compromís per la millora de la societat des de l'Ateneu.

Va ser una experiència molt grata i engrescadora. En principi, segons arribavem, ja s'anava creant aquest clima de complicitat que apareix quan participes d'un grup amb el que tens moltes coses a compartir: Què porteu per sopar?, déu n'hi do la quantitat de truites que apareixeren, aquest que ha pensat en les herbes, qui fa provisió d'algun vinet per a animar l'ambient... Tot plegat ens va portar a dormir de manera relaxada (uns més que d'altres) i preparar-nos per la feina de l'endemà.

Tot just després d'esmorzar vam tenir un primer contacte amb nosaltres mateixos i amb el grup. Per trencar mà, havíem d'expressar que representa per a cadascú l'A-

teneu. Les emocions ens van sortir a flor de pell quan vam comprovar els sentiments arrelats de pertinença, d'objectius personals, de projectes de vida que aglutina l'Ateneu: "És el lloc on puc tirar endavant els meus projectes de solidaritat", "el lloc on trobo sentit a les meves activitats" "quelcom que em dóna vida"... Tots vam reconèixer que l'Ateneu és un tresor col·lectiu que ens motiva i ens impulsa a treballar per a la millora del nostre entorn social, alhora que ens enriqueix i ens enforteix personalment.

Però calia reflexionar a fons. Vam voler saber perquè fem el que fem i de la manera que ho fem. És a dir, cadascú de nosaltres participem en una o varies activitats concretes, tenim una visió parcial i de vegades molt reduïda del que es fa com a entitat i poques vegades tenim ocasió de pensar i opinar sobre el que es fa com a conjunt.

Volíem recollir l'opinió de tothom, però ja sabem que hi ha persones més xerraires i d'altres que no acostumen a expressar els

seus punts de vista. Per facilitar l'aportació de tots vam fer grups a l'atzar i a cada persona del grup se li va donar un qüestionari diferent, el qual una vegada contestat l'havia de explicar al seu grup i treure conclusions, per aportar-les a l'assemblea general que es va fer a continuació. Els temes dels qüestionaris eren les persones que participem, tant si som voluntaris, com monitors o usuaris, les activitats que desenvolupem i els projectes actuals de l'Ateneu. Són els més adients? Cal treure o posar? La manera de fer-ho és la més correcta? Com se'ns veu des del barri? i des d'altres àmbits? En general vam veure que els nostres objectius i les activitats que promovem tenen plena validesa i vam valorar positiu l'esforç per a l'adaptació a la nova realitat social (nova ludoteca, aula d'informàtica, grups de diferents edats).

A l'assemblea també havíem d'aportar propostes de millora consensuades en el debat dels grups. Va quedar palès que existeix un fil conductor que ens aglutina i dóna sentit a les petites o grans aportacions que cadascú fa. Les propostes van coincidir força i les vam resumir en:

- Millorar la gestió de la informació: Tauló on es demani col·laboració esporàdica o estable, anunci d'activitats immediates, difusió externa.
- Crear espais intermitjos de participació i decisió: A base de taules de treball per a necessitats concretes o trobades de debat i informació mútua, per tal de facilitar que cadascú pugui aportar el seu

ES: EL GOIG DE COMPARTIR

punt de vista en diferents aspectes de l'Ateneu. Encara que no sigui el teu lloc de col·laboració concret, tots tenim una opinió o una percepció del que seria més convenient i és bo tenir un espai establert per poder aportar i rebre criteris.

- Articulació del voluntariat: Vetllar per a una bona informació del que som com a entitat i facilitar la participació activa de les persones que s'acosten amb voluntat de col·laborar en el nostre projecte.
- Conscienciar-nos tots plegats de que el manteniment dels locals és tasca de tothom. Com a casa, si algú no té cura vol dir que un altre l'ha de fer.

A la tarda vam fer una reflexió per grups dels aspectes de la situació social i política que ens afecten com a ciutadans: La globalització, el comerç just / o injust, la immigració, la cultura de la pau / o de la guerra, la cultura gitana, la societat de la informació, el deute extern. Com a persones que trebalem per a la millora de l'entorn hem de ser conscients de com afecten tots aquests aspectes a les relacions humanes tant personals com generals o de grup. Cal enriquir els nostres criteris per tal de no deixar-nos portar pels interessos d'unes minories poderoses que només busquen el profit personal, encara que sigui a costa de no deixar viure a la majoria de la població mundial. Esgarrifa fer aquests anàlisi, ja que es veu molt clarament com se'ns manipula i se'ns fa creure que la felicitat humana està en tenir un munt de coses, quan nosaltres sabem que el que realment ens omple és la comunicació humana i els projectes col·lectius de millora i solidaritat.

I amb aquestes reflexions vam arribar al vespre. Ja ens coneixem prou entre nosaltres? Aquest interrogant tenia sentit. Vam riure tot observant les fotos de la nostra infantesa i comprovant com havíem estat de petits, i com els anys ens han anat canviant. Però al tanto! hi ha trets personals

que ja es veien venir des de ben petits: Uns que no deixen el telèfon, altres que volen ser toreros, altres que anaven per a artistes. A partir d'aquí calia anar a dormir i descansar, però no penseu que va ser tan fàcil perquè alguns grups portaven una marxa que ja, ja.

A l'endemà i després d'un cafè ben carregat, tornem a fer grups, tornem a reflexionar (ja ens sortia fum del cap) i tornem a fer propostes. El tema aquesta vegada era la pròpia organització interna de l'Ateneu. Calia redefinir i consensuar quins són els objectius que ens proposem com a entitat i avaluar si el sistema organitzatiu actual és el que millor respon a les necessitats.

Per començar va quedar clar que l'Ateneu és un agent de transformació social, arrelat al barri, que vol treballar per la millora de les relacions humanes en el nostre entorn. Volem treballar per fer possible la igualtat d'oportunitats. Per aconseguir-lo utilitzarem la formació personal i col·lectiva a tots els nivells, farem debats informatius i d'aprofundiment, i denunciarem les situacions injustes que ens afectin directa o indirectament per tal de promoure un canvi.

A nivell organitzatiu vam valorar que ens cal promoure encara més el caràcter participatiu, per afavorir la participació i per a no carregar amb excès a l'equip. Com a mitjans per aconseguir-lo vam proposar:

- Promoure debats a tots els nivells.
- Afavorir les relacions personals.
- Recollir les propostes de tothom (nens, adults, col·laboradors) de manera organitzada.
- Vetllar perquè hi hagi una bona informació de les activitats, del funcionament de cada dia, de les necessitats establides i de les necessitats que apareixen en moments concrets.
- Reconèixer com a vàlides les diferents formes d'implicació i compromís que podem aportar, cadascú segons les seves possibilitats.

- A nivell extern donar a conèixer els nostres objectius i la nostra alternativa per diferents mitjans de comunicació.

Tot plegat, va ser una gran experiència emocional i de consolidació de criteris. Bé és cert que tots i cadascú quan hem fet el pas personal de dedicar part del nostre temps a l'Ateneu és perquè estem convençuts del gran valor que té la tasca comuna que des d'aquí estem realitzant, però també és cert que amb el temps agafem rutines o ens tanquem en el lloc concret on col·laborem i de vegades perdem de vista el sentit global de tot l'Ateneu.

Així que en aquests dies vam actualitzar les inquietuds que ens mouen i sobretot ens vam adonar que no estem sols, que som molts els que estem decidits a treballar de manera solidària. Vam tornar a experimentar que l'ocasió de participar de manera activa en l'Ateneu és un tresor per a tots nosaltres, ja que ens dóna ocasió d'expressar lo bo i millor de cadascú, i ens permet sentir-nos acompanyats en una tasca d'equip.

Per valorar el que tenim només cal que ens imaginem si no existís l'Ateneu. A on aniríem a posar en pràctica el desig d'educar i de col·laborar en la millora de l'entorn?

A on aniríem a parlar del que ens preocupat i a reflexionar junt a altres persones sobre el que es podria fer? A on aniríem per formar-nos i per enriquir-nos amb les xerrades i les activitats que s'organitzen? A on aniríem per passar aquelles bones estones de gresca i companyia? Com podríem sentir-nos forts sabent que som d'una entitat ben reconeguda i valorada? Per sort nosaltres si tenim l'Ateneu i tots juns ens vam reafirmar en què el sentit de pertinença ens cohesionava, ens dóna entitat de cara enfora, ens compromet en una línia d'actuació i ens enforteix en les possibilitats personals.

Encarna Molina

NENS I NENES

El curs passat, quan vam haver de canviar de lloc a causa de les obres, tots els dies m'esperava la mateixa pregunta: "¿cuándo van a terminar la casita?". En començar aquest curs ja teníem una resposta i la resposta era: ja.

Quan els primers grups van pujar a la nova ludoteca la sorpresa era majúscula, perquè ningú s'imaginava que l'espai quedaria tal i com ara està. Els nens no paraven de preguntar que d'on havien tret tant d'espai, però tots estaven sorpresos sobretot per una cosa, miraven per tot arreu i la pregunta es repetia una i altra vegada en tots els grups: "¿dónde está la casita?". Ara, ja tots saben on és la caseta, però com que els nens sempre han de fer preguntes, la que no paren de fer en tot moment és: "¿podemos subir ya al piso de arriba?". Perquè ara la caseta té dos pisos i dins l'espai de joc simbòlic també hi ha un supermercat, també hi haurà la consulta d'un metge, un taller de reparacions, un espai per a les disfresses i altres racons que seran polivalents i es podran anar canviant.

L'espai que tenim ara a la ludoteca és molt més ampli que el que teníem abans, encara que si hi penso una mica l'espai és el mateix, només té unes taules, unes cadires, unes estanteries amb contes i un gran mural al fons, però quan camines una mica i mires cap a la dreta descobreixes el plat fort de la ludoteca, allò que els nens prefereixen per damunt

de qualsevol altre joc, allà està la caseta. Però no és una caseta qualsevol, a més de tenir dos pisos té totes les comoditats: rentadora, forn... Si estem tranquil·lament a casa i comencem a tenir gana podem anar al súper a comprar, això sí amb euros, però on és el súper? No el veig per enlloc. Seguim caminant fins arribar al mural que hi ha al final, sembla que ja està, que la ludoteca s'acaba, però el mural s'ha transformat en moltes portes, obrim una porta i apareix un supermercat... Llavors em giro i veig totes aquelles petites cares amb la boca ben oberta, en aquell moment sé que hi ha moments que val la pena viure i que val la pena esperar. ¡¡¡Ja tenim ludoteca nova!!!

Carme Moya

QUÈ FEM EL GRUP DE JOVES

Us preguntareu què fem en el grup de joves?, com funciona aquest projecte?

Treballem des de la perspectiva del temps de lleure, com omplir aquest temps, com organitzar-se, etc. Ho intentaré explicar a partir d'una de les activitats que tenim plantejades durant aquest curs:

EL TALLER DE REPARACIÓ DE BICICLETES

Els monitors procurem estar atents a totes les preocupacions dels nois i noies que participen en les nostres activitats, a partir d'això recollim les seves inquietuds expressades de diferents maneres i en diferents llocs (la major part de les vegades en converses que tenen entre ells) i les transformem en "tallers", donem cos a aquestes idees. A partir de les seves converses doncs vam observar la seva preocupació quan se'ls espatllava una bici o un patinet, que acaba la majoria de les vegades, destrossat al costat d'un contenidor de les escombraries, si no queda tirada a qualsevol racó esperant que la brigada d'escombraries la reculli.

Com duem a la pràctica aquesta proposta? Doncs el primer que fem és fer-los a ells aquesta proposta, veiem si els pot interessar, si hi volen participar, posem les condicions i les normes, establim l'horari en el que es farà i si aquest és adequat. I ja hi som, els dimecres (a la tarda no tenen classe a l'Institut) de 4 a 6 de la tarda poden venir, portar la seva bici o patinet i podem arreglar-lo. Nosaltres des de l'Ateneu els posem a disposició les eines que tenim i els monitors per ajudar-los.

Com es desenvolupa aquest taller? De bicicletes en saben més ells (els nois i noies) que els monitors, n'aprenem tots junts, aprofitant el que molts d'ells saben per pròpia experimentació. Els monitors el que fem és que tot es faci de forma raonada, reflexiva, sense anar a "lo bruto". Per exemple: en Dani ha portat una bici que li va

donar el seu cosí, és una bici molt vella i que està molt oxidada. Li faltava la roda del davant degut a un fort cop que havia tingut i la forquilla també estava torta. De moment el que hem fet ha estat desmuntar-la, rascar-la i pintar el quadre, primer amb una pintura antiòxid i després amb pintura normal. Després ens quedarà recomposar tota la bici amb les peces desmuntades i amb d'altres que van portant. En aquesta tasca no està sol, els companys l'ajuden a fer-ho, sobretot el Ricardito i el Joaquín. Això fa que entre ells es crei un vincle, una amistat, una relació d'ajut, de col·laboració, compartir un objectiu comú, d'aquesta manera explicaríem com eduquem en valors.

CULTURA

“A LA MAJORIA DE LA GENT NO LI AGRADA GENS LA GUERRA. TOT I AIXÍ, SEMPRE HI HA GUERRA EN ALGUN LLOC DEL MÓN. I SEMPRE ES DIU QUE AQUESTA GUERRA ÉS INEVITABLE, QUE AQUEST COP ÉS L'ÚLTIM. SEMPRE ES DIU QUE ES PREPARA LA PAU PER A L'ENDEMÀ. PER QUÈ PER A L'ENDEMÀ? SABEM COM ES CONSTRUEIX LA PAU, I HI HA MÉS GENT QUE VOL LA PAU QUE NO PAS LA GUERRA. PERÒ AMB AIXÒ NO N'HI HA PROU. TAMBÉ HEM DE TENIR CLAR QUE SEMPRE ÉS UN BON DIA PER CONSTRUIR LA PAU. CADA DIA. AVUI MATEIX”.

PENSA-HI no és només el títol d'una col·lecció d'assaig infantil. És una invitació a la reflexió sobre algunes de les preguntes que tard o d'hora ens fan alguns nens i nenes. Preguntes per a les que no sempre tenim respostes, perquè no hi ha.

Sempre és bo dir la veritat? Per què no són justes les lleis? Som iguals les nenes i els nens? Com es fa la pau? Qui decideix com ocupem el temps? Quina és la religió més autèntica? I si mai no es morís ningú?

Que els nens són ximples per ser nens ja sabem que no. Més d'una vegada ens venen amb alguna pregunta diguem-ne “impertinent” que ens deixa fora de lloc i que sovint responem amb un enganyós “Quan siguis gran ja ho entendràs”, que ve a ser el mateix que dir “És tan complicat que de vegades no ho entenc ni jo”. Doncs està clar, hi ha temes que no tenen resposta, o que no tenen una sola de resposta i que demanen temps i paciència per fer-les entendre. Costa entendre, si s'arriba a entendre, que ara i avui encara hi hagi gent que vol la guerra, que les persones morin, que la justícia no sigui tenir tots el mateix. Ningú no és capaç de donar

només una resposta però hi ha reflexions que sí que hem fet alguna vegada, reflexions que un caparró de nena o nen també és capaç, a la seva manera, de fer.

Tenim unes eines excepcionals, una col·lecció no només de llibres, també d'exemples, d'històries planeres i properes, tristes i divertides, esbojarrades o no, però sempre realistes que permeten que el nen o nena PENSI sobre aquestes preguntes que potser “tampoc no entendran quan siguin grans” però que els ajudarà a fer front d'una manera més madura al seu entorn, que, com sabem, no els posa mai tot fàcil.

COL·LECCIÓ:
PENSA-HI

EDITORIAL:
CRUÏLLA

AUTORS:
BRIGITTE LABBÉ
I MICHEL PUECH

TÍTOLS:
-LA VIDA I LA MORT
-LA FEINA I ELS DINERS
-LA GUERRA I LA PAU
-DÉU I ELS DÉUS
-DE VERITAT O DE MENTIDA?
-TENIR TEMPS I PERDRE EL TEMPS
-ALLÒ QUE SABEM I ALLÒ QUE NO SABEM
-EL BÉ I EL MAL
-LA JUSTÍCIA I LA INJUSTÍCIA
-ELS NENS I LES NENES

DE REPENTE PERÚ

Perú, un país tan llunyà i tan proper a la vegada!

Perú em desperta diferents sentiments i emocions, que fan que aquest país estigui permanentment amb mí, en els meus pensaments.

Ha estat un viatge que m'ha permès descobrir la gent del país, la seva manera de viure, de veure les coses, de compartir amb aquesta gent totes les riqueses que la componen, i totes les meravelles que tenen en el seu territori.

Ha estat un viatge que m'ha omplert de sensacions, sensacions d'impotència i d'indignació, quan veia la situació en la que viuen, i amb les injustícies que es troben cada dia; però a l'hora

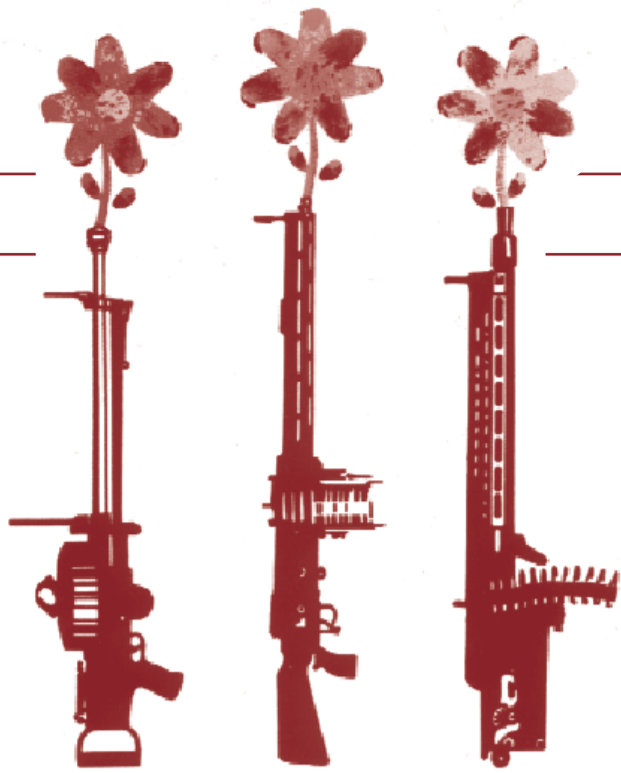
m'ha omplert de sensacions d'esperança i de lluita, la lluita amb la que conviuen dia a dia per poder tirar endavant.

Estic contenta d'haver pogut fer aquest viatge, ja que m'ha servit per créixer com a persona, i per aprendre a valorar i poder descobrir dia a dia tot allò que m'envolta, fins i tot les coses més insignificants de la vida.

L'esperança amb la que viuen, la seva manera de ser (acollidora i tendra), la intensitat de les seves mirades, la tristesa dels seus somriures, la manera que tenen de mirar sempre de cara al futur, “las chapitas” que els acompanyen al llarg de les seves vides i els rostres grans i responsables (ja des de

ben petits!), són fets i coses que aquest país i la seva gent m'ha deixat com a record; record que m'acompanya i em fa enyorar aquesta terra a la qual espero poder tornar-hi, tal i com diuen ells: “de repente”.

No hi ha una violència, sinó diverses violències. La majoria de vegades pensem en la violència física, la dels trets de pistola, la que veiem cada dia a la televisió o al cinema. Però hi ha altres formes de violència que es veuen menys: quan una persona és humiliada, quan no té recursos ni casa, quan no li diem ni bon dia pel carrer. Aquesta violència pot fer molt de mal: en silenci. I un dia, la persona es rebel·la i se suïcida. Llavors, ens sorprenem: "Què tenia? Ah, vaja..., no ho sabíem!" Lluitar contra la violència no és només atacar la punta de l'iceberg; és lluitar contra la part que s'amaga en les profunditats: la misèria i l'exclusió, les injustícies i les desigualtats.

Jacques Sémelin. La no-violència explicada a les meves filles
Editorial Empúries

COSES QUE PASSEN

activitats

formació

curs sobre resolució de conflictes i mediació el 8, 9, 10 i 16 de setembre

diada de tècniques

18 d'octubre durant tot el dia, un moment per aprendre noves eines de treball i conèixer gent, adreçat a monitors, mestres, educadors...

castanyada

29 i 30 d'octubre, per adults i infants, tots esteu convidats a panellets i castanyes com marca la tradició

inici de curs

tots els tallers i les activitats amb infants i joves comencen a l'octubre

pladeco

participem al pla de desenvolupament comunitari del barri, esperem que tingui un futur llarg i profitós

formació global de dones

la darrera setmana de setembre comencen les activitats amb quaranta-cinc dones participants i servei de cangur

exposicions

exposició a l'església de sant roc

recorregut pel 15 anys de pessebres fets amb originalitat i des del reciclatge

v setmana del dibuix i la pintura

autorretrats de nens, nenes i joves del centre obert fins al 17 de desembre al saló de l'ateneu

suports i ajudes

Inoxcrom fa una donació d'una furgoneta transit per les necessitats de l'associació

necessitem llet pels berenars de nens i nenes del centre obert

hem rebut del agustins de bilbao colacao, xampú, sabó, xandalls i material escolar...

seguim buscant finançament

creixem i volem créixer

necessitem voluntaris per la biblioteca... classificació de contes i mitjans audiovisuals

calen voluntaris per l'esplai

els divendres de 5 a 8 de la tarda un espai de lleure per nens i nenes de 5 a 12 anys, compartir experiències amb els petits que no et deixarà indiferent

ens visiten

un grup de persones de Aldeas Infantiles educadors i educadores dels centres oberts de Lleida i del centre obert meridiana

quan parlen de nosaltres

l'ateneu popular sant roc ha aparegut al diari el punt

a <http://www.vilaweb.com>
a edicions locals: badalona i després al cercador escriuiu ateneu popular i marqueu notícies d'el punt

aula d'informàtica

iniciació a la informàtica i word

- dimarts i dijous de 17.30 h a 19.00 h
- dilluns i dimecres de 19.00 h a 20.30 h

introducció a internet

i correu electrònic:

- dilluns i dimecres de 17.30 h a 19.00 h

aula oberta

tots els divendres de 17.00 h a 20.00 h Si els horaris t'impedeixen fer algun curs, si estàs molt interessat/da en un programa o curs en concret, si tens qualsevol dubte... pregunta per Basilio

col·laboracions a la revista

articles entreteniment opinió deixeu-los a la secretaria o ateneusantroc@terra.es

volem recordar

estiu

com cada any hem fet el casal d'estiu d'infants i joves, les colònies i la ruta, i el casal menjador a l'agost

camp de treball

hem acollit divuit joves de saragossa, móstoles, bilbao i valladolid, gràcies a tots i totes i fins l'estiu vinent

VOLS COL·LABORAR ECONÒMICAMENT AMB L'ASSOCIACIÓ?

DADES PERSONALS

Nom i cognoms
 Carrer Núm.
 Tel. Districte..... Localitat
 Aportació de ptes.
 Període de cobrament Trimestral Semestral
 Anual Puntual

DOMICIALIACIÓ BANCÀRIA

Sr. Dir. del banc/caixa
 Agència Adreça
 CP..... Localitat

Li agrairé que a partir d'ara carregui al meu compte o llibreta els rebuts que periòdicament li presentarà l'Ateneu Popular Sant Roc:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

És important posar els 20 nombres del compte.

Titular
 DNI Data
 Signatura

Si vols pots fer l'ingrés directament al número de compte: 2100-0365-35-0200142257 de «La Caixa».

Aquesta ordre l'heu de fer arribar a l'ATENEU POPULAR SANT ROC. C/Càceres 34-36, 08918 BADALONA i/o truqueu al 93 399 39 51 si voleu consultar el projecte o participar-hi directament.

Amb el suport de

Assistència Sanitària Col·legial